

Και καταφάναυ Ναύαρχος μὲς ὅτῃσ' ὀφραγὴ τὸ χῶμα
χωρὶς μίαν σκοπέλιδα,
πλὴν αἵμα σφύζει, Ναύαρχοι, θερμότερον ἀκόμα
ὅτῃν καθεμιά μου φλιδα.

Κι' ἂν δὲν ἐξαναστειλαμε καράβια φλογερά
ὅτῃς Κρήτης τὰ νερά,
μὰ μὴ θαρρήτε, Ναύαρχοι, γιὰ πάντα πῶς ὕψασαμε
κι' ἄλλα πῶς τὰ ξεγῶσαμε.

Παρόλ ντ' ὄνιερ σὰς βεβαίω πῶς τῶν Ρωμῶν τὸ γένος
προσωρινῶς και πρὸς καιρὸν κρατεῖ και καταστέλλει
τὴν ἐξαλλὸν του τὴν ὀργὴν και τὸ κολλῶζον μένος,
πλὴν ἢ γαλήνη θύελλαν δεινὴν προαναγγέλλει,
και καταφαίνεται ὀπουδὴ και προτοιμασία
νὰ ξαναγίνῃ γρήγορα τῶν πῶδων του θυσία.

Τοσοῦτοι πῆθοι, Ναύαρχοι, δὲν λημονοῦντ' εὐκόλως
κι' ἂν ὁμηρα δὲν φαίνεται και τῶν Ρωμῶν ὁ Στόλος,
ἄλλ' ἔχομεν ἐπισκευὰς του Στόλου του κλεινοῦ,
νυχθημερὸν διόρθωσις, ἀνόρθωσις και πάστρα,
νᾶναι και πάλιν ἔτοιμος γιὰ τὸ Καραμπουροῦ
και γιὰ τῆς καφῶ - Πρέβεδας τὰν χερσὶματα τὰ κάστρα.

Μὴ θαρρήτε πῶς θ' ἀλλάξῃ τῶν Ρωμῶν ὁ χαρακτήρ,
κι' ὅπως Βόας συσφιγκτῆρ
σὸν παραχορτάσῃ πέρτε σ' ἕνα λήθαργο βαθὺ
δίχως κᾶν νὰ κουνῆθῃ,
οὔτω πως κι' ἢ Ρωμηροσύνη, τῶν πολέμων ἢ σαλιέρα,
τώρα ποῦφαγε τὴν δόξα μὲ τῆς σούπας τῆν χουλιέρα,
ληθαργεῖ και ρεχατεύει
και τὴν δόξα τῆς χωνεύει,
και ὅτῳ σφᾶξίμο τῆς Κρήτης και ὅτῳ πένθη τὰ νωπὰ
διὰ στόματος Ζήτημ νεραιωμένη σιωπᾶ.

Μὴ τὸν λέοντα ζυπᾶντε,
μὰ σιγὰ σιγὰ περνάτε,
μήπως ἔλασιν ζυπῆση
και τὸν κόσμον συγχλονίσῃ.

Τὴν Εὐρώπην ὡς σωτήρα
δὲν τὴν θέγαται τὸ γένος,
τρίματε τὸν Συσφιγκτῆρα
σὸν χωνεύῃ νεραιωμένος.

Ὁ καθένας τὴν Ἑλλάδα
δὲν τὴν πείρη σοβαρᾶ,
θυμηθῆτε τὴν ἀγλάδα,
ποῦχει ἔπισω τὴν οὐρά.

Πῶς κι' ὁ Θεωδωρὸς κοιμάται,
τὸ θῆριον τῶν πολέμων,
και τριγύρω του βρυχᾶται
ὁ βαρῆρομοσ ὁ δαίμων.

Σὰν τὴν μαρμαροκόλωνα
στέμαται ὅτῃν Κρησισιδῶ,
και μιλεῖ γιὰ τὸν ἀγῶνα
και φρεσκαίρει ὅτῃν ὀροσιδῶ.

Μῆτρος ὅτῳσ' φύλακας τῆς Κρήτης
ἔρχομαι κι' ἐγὼ πάλιτῃ
τῆς Ἑλλάδος τῆς ὀργῆσιν ἐκ βοῆς φιλοπατρίας,
τῆς μεγάλης νικητρίας,
τῆς τεμνοῦσῃς νέους ὀρομοῦσας και μεταρροθιζομένης
πρὸς κατάπληξιν και τρέμον τῆς χασκοῦσῃς οἰκουμένης.

Χαιρετῶ σας, Ναύαρχοι μου,
και σὰς ἐγὼ ὅτῃν ψυχὴ μου.
Τόπον τόπον νὰ καθίσω,
και σὸν Ναύαρχος κι' ἐγὼ
σ' ἄλλα νὰ σὰς βοήθῃσω,
σ' ἄλλα νὰ σὰς ὀδηγῶ.

Ὁ Σκριδῶφ, Ποτιε τῶν Γάλλων, και σὺ Νόελ κι' Ἰταλέ,
χέρσιό μου ἔνομοσ σου και τὸ ἔγχεσα καλέ.

Κόξα φάρα, μίο κάρο;
ταπεινῶς σὰς χαιρετῶ,
και μαζὶ σὰς σὺλῆρω
σχέδια του Καννεβάρο.

Ἄου ντοῦ γιου ντοῦ, σὶρ Νόελ; πᾶν κι' Ἑγγλέζοι σας καμ-
πόσοι,
Ρώσοι Ναύαρχοι, τὴν γλώσσα τῶν Ρωμῶν νικητομῆσι;
πῆς τὸ ζήτημα τῆς Κρήτης δίχως ἄλλο θὰ τελειώσῃ
κᾶν Νοέμβρη, κᾶν Δεκέμβρη, κᾶν τὸν κόκκινον τὸν Μᾶν;

Γάλλοι Ναύαρχοι Ποτιε,
λόγος γρήγορα πιτιε,
μ' ἄλλοις λόγους εὐστολαγγίσιου σὸν προτάτης μας και σὺ
τὸ μαρτυρικῶν νησι.

Ἐστὸ Συνέδριον ἰδῶ
κουρασμένος ἀριβάρο,
ρίρτε γρήγορα νὰ δῶ
τὰ χαρτιά του Καννεβάρο.

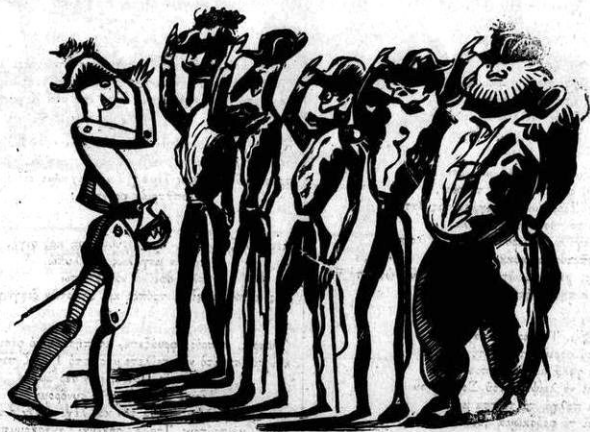
Ὁ Ναύαρχος ὁ Φασουλῆς καθίζει μετὰ δυστολῆς.

Φ. — Πέρσω θέσι και καθίσει
και σὺλῆτην ἀρχίλω.

Βλέπω μὲ τὸ παραπάνω πῶς ἀνταμοιθῶ σὰς πρέπει,
βλέπω πῶς κανεὶς τὸν ἄλλον πονηρῶς δὲν ὀφθλέπει,
μὴ σκέψῃς σὰς ἐνόει, μὴ σκέψῃς σὰς χωρίσει,
κι' ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον λέγει: «παλαμῆδα σου μυρίζε»,
βλέπω τὴν ὀμορφίαν και τὴν τόσην σας ἀγάπην,
ποῦ τρωμάζει τὸν Σατράπην,
κι' ἐκτιμῶ τὸν τόσον ἔθλον και ταμίτηρτᾶ σας μέτρα,
ποῦ μὲ τούτα μὲς ὅτῃν Κρήτῃ δὲν θὰ μείνη μήτε πέτρα.

Τρέμω δὲ τοὺς κεραυνούς
τῆς δικαίας σας ὀργῆς,
ποῦ κλονίζουσι οὐρανοῦς
και τὰ πέρατα τῆς γῆς.

Βλέπω τίλος ἐτι φθάει τῆς γαλήνης ὁ καιρὸς,
ἔν κι' ἐκ τῆς ὀμορφίας ἀπεχόρσαν σκληρῶς

πλότουρκος ὁ Πέρσης κι' ὁ δικέφαλος Μαγνάρος
κι' ἄρσαν σὲ αὐτὸ τὸ βάρος.

Μὰ καὶ τοῦτοι τί θὰ κάνουν ;
ὄν ἴδου καὶρὸ πῶς χάνου,
θὰ ζητήσου μὲ μανία
νῆμκου ἴστην ὁμοφρονία.

Κι' ἔταν ὄν Θεῶ κι' ἐκείνοι
ἐπαλέθου ὁμοφρονως,
ἀποχώρησι νὰ γίνῃ
ἔλλαν δύο ταυτοχρόνως.

ἔτσι ἴστην ὁμοφρονία ὄν νὰ μπαίνουν ὄν νὰ βγαίνουν,
φθάνει μόνο τακτικά
ἢ τίς αἰσῆρες Δυνάμεις μὲς ἴστην Κρήτη ν' ἀπομείνου
νὰ κυττοῦν τὰ φονικά.

Κι' οἱ καυμέν' οἱ Κρητικοί,
ποῦ τοὺς σφάζου πανοικει,
τὸν ἄρτον τῆς εἰρήνης δὲν ἐγάθησαν ποτὲ,
νὰ παρηγοροῦνται μόνον
πῶς εἰς κάθε νείον φόνον
ἀπὸ μέρους τῆς Ἑυρώπης παρατίθειν θεαταί.

ἔπει τὴν αὐτονομίαν χρυσοστέρανα νὰ πλέκῃ,
ἔπει τὰ συμβουλιὰ σας, ποῦ σ' ἐκείνα παρατίθει
λαμῆρμιμος σοφία κι' ἡ Θεὰ μας ἡ γλαυκῶπις,

καὶ τὴν Κρήτην μακαρίζω
κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ γυρίζω,
καὶ σκεπάζω τοὺς σφαγμένους μὲ σημάτια τῆς Ἑυρώπης.

Νά ! ταῦτόνομα ποδάρια,
νά ! ταῦτόνομα τὰ χέρια,
ποῦ τὰ 'κόφανε χαντζάρια,
ποῦ τὰ 'κόφανε μαχαίρια.

Τρέχου Προξένοι φουριζοί
τῶν σφαγῶν τὴν ἐρημίαν,
καὶ σωρὸς κορμίων κρᾶζει
τὴν σφακτὴν αὐτονομίαν.

Γύρω σκέλεθρα νεκρὰ
καὶ πολλὸς κρωγμὸς κρὰ κρὰ.
Μὲ τὰ λαιμάργα τὰ σμήνη
καταμαύρισαν οἱ τόποι,
κρᾶζου κι' οἱ φονεῖς ἐκείνοι :
αὐχωράτε τὴν Ἑυρώπην,
τῶν πτωμάτων κυνηγοί,
κι' ἐχρηστάσατε φαγίτῃ.

Νέα μέτρα, Ναύαρχοί μου, παρατάξετε τοὺς Στόλους,
πιάσατε τοὺς Βασιθευλοῦκος κι' ἀποκλίσατε τοὺς ὄλους,
καὶ σογιὰ Κελοκοτρήνη μὴν ἄρσητε εἰς κανένα,
πάρτε τοῦτο τὸ μπασιτοῦν ἡ ἀποκλίσατε κι' ἐμένα.

Διώξετε τον τέλος πάντων τον στρατό τον μακκαλάρη
τὰ βρεμένα του νὰ πάρη,
καὶ νὰ πᾶνε τὰ σκυλιὰ
μὲς ὅτῃν κόκκινη Μηλιά.

Διώγτε τους, παρακαλῶ,
τῆς εἰρήνης δορυφόροι,
κι' ἂν ἐν θύλον μὲ καλὸ
διώξετε τους μὲ τὸ ζέρι.

Ἔξω, Τουρκαλὰ μπαμπισίη,
ποῦ φορεῖς στραβὰ τὸ ροῖο,
κάρβουνα νὰ μὴν ζοῦσθουν τὰ μεγάλα σας βασιέλλα
μὲ τὰ τόσα σῦρε κι' Γλα,
νὰ μὴ θίλετε Δραγόνους, Βερσαλίους, καὶ λοιποὺς,
ἄσπρους καὶ κόκκινοποῦς,
μῆτ' Ἑγγλέους, μῆτε Σκώτους μισογόμους ὡς ὅτ' ὄνουν
γὰ τῆς Κρήτης τὸν ἄγωνα.

Ἔξω, Τουρκαλὰ μπαμπισίη,
ποῦ φορεῖς στραβὰ τὸ ροῖο,
νὰ γελᾷ κι' ἐδῶ μπουνάσσα,
καὶ νὰ λείψουν τοῦ Σουλτάνου
τὰ παλαρὰ τὰ τρίτσα κἄτα, καὶ
τὸ φούσκωμα τοῦ διάνου.

Μῆτε Μπίης ἐμπροστὰ σας νὰ κορδώνεται θραούς,
ὅτῃς πατρίδες σας νὰ πᾶτε νὰ συχάσετε καὶ σεῖς,
νὰ μὴν ἔχετε ἄλλῶδες,
νταραβέρια καὶ μελεάδες
μὲ βαρβάρους Τουρκαλάδες.

Τώρα ναι, κι' ἐγὼ πιστεύω πὺς θὰ πᾶν ὅτ' ἔξουμπισίη
θίγος σκίρτσα καὶ παχιόβια,
κι' ἂν τὸ ζήτημα τὸ πρῶτον τῆς φουγάλας δὲν λυθῇ
κἂν Ὀκτώβρη, κἂν Νοέμβρη, κἂν Δεκεμβρῆ, κἂν Γενάρη,
μὰ δὲν χᾶθηκαν οἱ μῆνες, κἄποιοι μῆνας θὰ βρεθῇ,
ποῦ θὰ φύγουν ἄρον ἄρον τοῦ Γιάλλ' οἱ Γενιτσάρου.

Μὰ καὶ τοῦτο σὲν δὲν γίνῃ
κι' ἄλας ὁ στρατὸς ἂν μείνῃ,
μὴ θυμώσετε καθόλου καὶ δὲν θάναι γιὰ κακό σας,
καὶ τὸ ὄλοιο τὸ νησί,
κηδεμένος του χριστοῦ,
θάναι ἄλιο τοῦ Σουλτάνου, θάναι ἄλιο καὶ δικό σας.

Φᾶτε Ρούσικα γαδιάρια,
φᾶτ' Ἑγγλέικα μπιρτικία,
πὶτι πατὲ καὶ μακαρόνια,
ὄσοτ' εἶμένα τὰ γαντζάρια,
ὄσοτ' εἶμένα τὰ τουρικία,
τὰ νεμπούτια, τὰ πρῶνια,
νὰ τὰ πᾶν ὅτῃν Ἀθήνα
νὰ σκοτώνονται μ' ἐκείνᾶ.

Ὁ Ναύαρχος σκιδώνεται
κι' εἰς λόγους ξεσδερόνεται.

Ξέρω, Ναύαρχοι, πὺς ὄλοιο δὲν σὰς πέρνω τὸν ἄερα
κι' ἂν ὄρη μὲ παρασύρη.

Ξέρω τῶν Ρωμηῶν τὰ λόγια πὺς τὰ γράφετ' ἐκεῖ πέρα,
ποῦ δὲν πνέει τεμπειοίρι.

Ξέρω δὲ κι' ἐγὼ πὺς ἐγὼ Ταρταρίτικο μηλοῦ,
καὶ μ' ἀρείει μὲ τοὺς ἄλλους, χρυσοστόλιστοι λαίμοι,
τὴν προστάτια τὴν Δύσιν νὰ τὴν κερανοβολῶ
μὲς ἀπὸ τοῦ Ζαχαράτου, μὲς ἀπὸ τοῦ Χαραμῆ.

Κι' ἂν μισὸς δὲν πάρῃ λόγος θυμωμένος καὶ ὀρυμῶς
ὅτῃν δίκῃ μας τὴν πατριδα,
πρέπει κατὶ νὰ σὰς λέμε γιὰ νὰ δείγνουμε κι' ἐμεῖς
φιλοπάτριδα φροντίδα.

Δὲν ἀρᾶζει δὲ καὶ τόση βουδαμάρα καὶ σιγῆ,
κι' ἂν μεγάλως σὰς λυπῶ,
πλὴν σφείλω νὰ σὰς πῶ
πὺς αὐτὸς δὲν εἶναι τρόπος κι' ἱπποτῶν διαγωγῆ,

Ἐμπρὸς, ἐμπρὸς, φουάζετε, κοπήσετε τὸ ροῖο,
καὶ τὸν στρατὸ νὰ σταλέτε μὲς ὅτ' Ὀυλῆς πεσκέσιο.
Μὲν σὰρ Ποτιε, μὲν σὰρ ἄμι,
ὄσοτ' ἀπὸ Ἀγγλο-συνόρομη,
καὶ σὺ, Σαρλόωφ, βροθὰ τον καὶ λέγε τον χρυσοῦ
καὶ σὺ μὲ τούτους, Ἰταλιέ, σῆμα κι' ἀνασκουμπόσου.

Ἐπάκουσόν μου, σιρ Νοῦλ, ποῦ γόμωσιν στερλίνας
βάζεις μὲς ὅτ' ὀκάνοι σου καὶ τὴν θαρρεῖς παχιόβια,
νομίμω καὶ Κατάστημα πὺς ἔχεις ὅτ' Ἀθήνας,
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν, Νοῦλ-Κουσαντινίδη.

Τώρα πλέον ποῦ σὰς τάπα, θὰ κἄνισω ἄγγη πῆπα,
καὶ θὰ πᾶν ὅτῃν Ζαφῆμ νὰ τοῦ πῶ τὸ τί σὰς εἶπα,
κι' ἴσως νῆα ν' ἀποστέλῃ ὅτ' Ἀθῶναις μανιρέτσα...
χαίρετε πρὸς τὸ παρὸν
κι' εἰς κατὰλλῶν καιρῶν
θὰ ξανάθω, Ναύαρχοι μου, νὰ σὰς φάλλω καὶ τὰ ρέστα.

Σὰς ἀφίω πρὶν ἀκούσω νὰ βροντήσῃ τὸ κανόνι...
χαίρε Ρώσσι κι' Ἀγγλο-Γάλλε, χαίρε μὲ μακαρόνι.

Καὶ μακαρόνι ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ζωὴ καὶ Φύσις, ἀπ' αὐτὸ τὸ εἰδωλερὸν τὸ μῆνος
ἐξήλεν ἔργον πάγκαλον τοῦ Παύλου τοῦ Νηρέα,
μὲς γραβίος προσελίος,
τὰ μέλισσα περιελίος.
Ἐκεῖ φογῆς ποιητικῆς φρεσινωδῆς ὄλοιο,
ἐκεῖ καὶ γλώσσῃ κι' ἄλλω συναμύλλῃ κίλλοι,
καὶ κόσμος παλαῖος περὶ τὸν ποιητῆν ἱμῶνιον,
κι' ὁ ποιητῆς ἱερατεῖα καὶ κλιάντι κόσμος νῆοι.

Μετ' ἔλλω σπᾶει κι' ὁ Ρωμηῶν πρόνομος ὁ ἄναγγιλλῆ
καὶ νῆον ἔργον κατ' αὐτὸς τοῦ Χ' Κρονοβίλλῆ,
τῆς Στάνης Διηγήματα, κερματικῆς βίβλιον,
μὲ σφῆρας γλώσσῃς Ὄνταντις καὶ πάρος εἰδωλερῶν.

Τὸ ΡΩΜΗΟΣ μας τὸ Γραφεῖον ὄλο μέτρα καὶ πῆμα
ὅτῃν Πινακωτῶν τὸν ὄρομον, ὀκαπέντε ἀειδῶς.